

Batalletes de la guerra: vigilant des del Micalet

Els campaners gaudim no només tocant campanes, sinó també parlant i aprenent els uns dels altres sobre la València antiga, compartint desenes de fotos dels campanars de la nostra ciutat i, molt especialment, del Micalet.

Precisament a partir d'una fotografia dels anys 30 comentàvem la curiosa estructura fortificada construïda a la terrassa del campanar de la catedral durant la guerra civil, que amb el nom tècnic de DCA (Defensa Contra Aeronaves). Un altre ús històric de la torre a banda del seu propi com a campanar.

I això em va fer recordar que el meu avi (Jaime Buigues Pons, 1919-2005, natiu de Xàbia) em contava a mi quan jo li parlava de les meues pujades al Micalet per tocar les campanes (eren els meus primers anys a l'associació de campaners de la Catedral). Jo li deia les vegades que havia pujat últimament al Micalet i ell, humilment i en cap cas buscant competició, recordava que quan era jove va pujar unes quantes vegades, a diari, al campanar, durant mesos.

I és que resulta que en plena guerra civil el destinaren al Micalet amb la tasca de vigilar des d'aquella DCA de la terrassa l'eventual arribada d'avions d'atac a la ciutat (i en eixe cas immediatament es feien sonar les nombroses sirenes per alertar a la població). Sembla ser que per aquesta tasca triaven joves amb bona vista o bona oïda, i em consta que el meu avi bona vista tindria als 18 ó 19 (i la va conservar fins a certa edat, traent-ne bon profit en la seua vida com a metge i cirurgià a Xàbia).

Així doncs, els encarregats d'aquesta vigilància pujaven i baixaven cada dia del campanar i, segons contava, dormien a la capella "entre l'entrada de la catedral i l'escala del campanar", o siga la capella de la Trinitat (recordem que durant la guerra la catedral es va convertir en un simple magatzem).

A la pregunta de si se'n recordava d'haver vist les campanes o els tocs en aquell temps, no pareix que recordara res d'especial, ni tan sols que li cridara l'atenció la gran campana del Micalet tocant les hores a la terrassa. Qui sap si, per ser durant la guerra, i amb la catedral sense culte, les campanes romandrien callades...

Malauradament, sent el meu avi de poques paraules, i jo de poques preguntes, no vaig pensar a insistir més en aquell temps (2003 o 2004) i traure major informació de la seua experiència al Micalet. En tot cas, aquesta "batalleta" anecdòtica sempre em va lligar de forma especial a ell per eixa relació comú amb l'estimat Micalet; una relació, tot s'ha de dir, ben diferent en els motius, i sobre tot en les circumstàncies temporals, afortunadament ben diverses.

***“Avistando aviones desde el Miguelete,
si pasaban más de siete”***

Marcos BUIGUES METOLA

09-06-2020